

E n n y
K j æ r l i g h e d s = B i s e .

Mel. Med Længsel og Smerte min sødeste Ven ic.

1.

Du yndigste Dulle! du deiligste Møe!
Blandt alle jeg har dig udvalgt,
Som Blomster i Engen saa deilig og rød,
Saa yndig er al din Gestalt.
Hver Gang mine Dine dig seer,
Mit Hjerter af Bløde det leer,
Jeg seer ei din Lige blandt Pigerne fleer.

2.

Gal ind i dit Hjerter, tag Herren med dig!
Spørg Fader og Moder om Raad,
Og kom saa tilbage og sig det til mig,
Hvad Svar du hos dennem har faaet.
Jeg ønsker de svaret dig saae,
At jeg dig, min Ven! kunde faae;
Thi du er alene mit Hjertes Attraae.

3.

At, kjære Forældre! som mig har opfød
fra spædeste Ungdommens Aar,
Tak for al den Omhu og Pleie jeg nød!
Jers eneste Datter her staaer.
Jeg veed at I haver mig kjær
Af Alt det, I eier især,
Jeg haaber I føter mit Hjertes Begjær.

4.

Vor Nabosøn er det, som heiter til mig,
 Hans Dyd og hans Fromhed er stor;
 Paa Midler og Penge er han ikke rig,
 Han haver og sagt mig de Ord;
 Han har mig begjæret med Tugt,
 Jeg gjemte hans Tale saa finukt.
 Jeg haver ham og i mit Hjerte indluft.

5.

Al nei, kjære Datter! staae dertil ei Lid,
 Tænk aldrig paa saadan en Mand!
 Som hastelig kommer og snarlig gaaer did,
 Saa er jo Soldaternes Stand.
 Hav dennem for Dine ei kjær,
 Naar de gaaer paa Frierie her,
 Slig Kjærlighed bliver dig kun til Besvær.

6.

Al nei, gode Fader! jeg sviger ei snar,
 Den Karl jeg haver saa kjær,
 Thi ham som jeg elsker gjør ei af mig Nar,
 Hans Hjerte for redeligt er.
 Jeg ham nu saa længe har kjendt
 I tre fulde Aar, som er endt,
 Thi hele mit Hjerte til hannem er vendt.

7.

Al nei, kjære Datter! det kan ikke see,
 Han er alt for ringe for dig,
 Du faaer vel en Anden, det skal dit faae see,

Som bedre forsørge kan dig.
Hans Mtdler de er ikke stor,
Og liden er ogsaa hans Jord.
Derfor, kjære Datter! adlyd mine Ord.

8.

Al, kjære Forældre! sæt aldrig Jers Troe
Paa Penge og Guldet saa rød;
Thi Enkelen den kan sig forunderlig snee,
En Kig kan snart blive fored
Jeg haaber, at Herren han vil
Forsørge os mens vi er til;
Thi Herren mod Alle er naadig og mild.

9.

Hav Tak, kjære Fader! I kan aldrig faae
Forandre mit Hjerte og Sind,
Thi den som jeg elsker, jeg lide kan paa,
Jeg sviger ei Kixresten min
Han er og skal blive min Ven
I hvor jeg end komme skal hen,
Slet ingen i Verden skal skille os igjen.

10.

Om Ungkarle sover i Pigernes Arm,
Det skeer jo al Verden omkring.
Om han hende kysser og klapper engang
Det er ei en underlig Ting.
Om han og fik Lov og fik Lyst
At klappe hendes sneehvide Bryst,
Saa var hendes Ære jo ikke forlist.

11.

Mu kan jeg begribe hvordan det er fat,
 Det kan jeg nok paa dig forstaae,
 Han haver vel sovet hos dig udi Nat,
 Det kommer vel ilde at gaae
 Nei, Fader! det er ikke sfeed,
 Derpaa vil jeg gjøre min Eed,
 Det heller ei Noget i Verden har seet.

12.

Han aldrig har været mig endnu saa nær,
 Derpaa I forlade Jer kan,
 Endskjøndt udi Verden saa Mange der er,
 Som lar sig bedrage paa stand,
 Men jeg er jo sikker for det,
 Thi hvad mig tilkommer med Net,
 Det skal jeg nok passe, sørg ikke for det.

13.

Jeg gi'er dig da Lov, kjære Datter! saa fiin
 At ægte din kjæreste Ven;
 Jeg ønsker dig og et fornuftigt Sind,
 Gid Lykken maa blomstre for dem!
 Tak, kjæreste Fader! saa god,
 Fordi I mig dette tillod!
 Jeg aldrig skal glemme hvor I var mig god.

Bergen. Trykt hos Chr. Dahl, B. S.

Saaes tilkjøb hos Boghandler Arne E. Wichne.